

samtidig med at den gavner det u-land, der får leverancen.

Men Danmark har i de forløbne år reelt intet gjort for at leve op til denne aftale. Der er kun ganske få og bagatelagtige eksempler på, at bunden dansk bistand er blevet anvendt på den foreskrevne måde til finansiering af udstyrsleverancer fra et u-land til et andet. Og Danidas nye forslag til handlingsplan, som givetvis vil lægge rammerne om den danske u-landshjælp i en årrække, indeholder ikke et ord herom. Det er ærlig talt pinligt.

Det er klart, at det kan koste dansk erhvervsliv nogle ordrer, hvis Danmark begynder at leve op til den aftale, man indgik i 1974. Men dels vil det som anført gavne u-landene dobbelt, dels vil det i praksis nok kun være en mindre del af bistanden, der vil blive anvendt på denne måde. Vor undersøgelse af Indiens eksport af maskiner til Tanzania har vist, at Indien – og

givetvis også andre u-lande – har svært ved at levere kapitaludstyr af samme kvalitet som produkter fra i-landene. Generelt foretrækker tanzanianerne da også udstyr fra vor del af verden. Men på nogle punkter er indiske virksomheder faktisk konkurrencedygtige både på kvalitet og især på pris. Det gælder som omtalt for forskellige former for tilpasset teknologi til projekter i mindre målestok. I sådanne tilfælde bør Tanzania kunne vælge denne teknologi, som både er billigere end den danske og bedre tilpasset tanzanianske samfundsforhold.

Det er på høje tid, Danmark ophører med direkte at hæmme den form for u-landssamarbejde.

STEEN FOLKE

Litt.: Steen Folke, Thyge Enevoldsen, Helle Fischer, Niels Fold: »India's export of capital goods to Tanzania in a development context« (South South trade and development, Vol. 4) Københavns Universitets Geografiske Institut, juli 1988.